

grafen. Det er ganske rigtigt, det var det heller ikke, men naar det ikke var Meningen at forandre Paragrafen, og der efter Udvalgets egen Udtalelse bestemt sigtes til Varetægtsfængsel i dets Forslag, saa viser det jo tydelig, at det oprindelige Udkast var at forstaa paa den Maade, jeg her har angivet. Men fuldt saa afgjørende som Noget af dette anser jeg det for at være, hvad der kan antages at have været Meningen og maatte være Meningen, Formaalet med denne Bestemmelse. Det er mig umuligt at tro, at Formaalet med denne Bestemmelse skulde være at give Rigsdagen eller et af dens Thing en Ret til at gribe ind i Rets- haandhøvelsens almindelige Gang i saa vidt Omfang, at man endog saa skulde kunne hindre Fuldbyrdselsen af en endelig Dom, og navnlig en Høiesteretsdom. Det er jo bekendt, at Domstolene baade efter Grundloven og efter Praxis her og de fleste andre Steder have en uafhængig Stilling. Det kunde ikke gaa an, at Rigsdagen, som jo dog maa forudsættes til mange Tider i høi Grad at være undergivet Partilidsenskab, saaledes skulde kunne gribe ind i den Opgave, Domstolene have, at haandhæve Lovene. Nei, hvad man har villet sikke sig imod, er selvfølgelig, at en Regjering enten for at hævne sig, eller af hvad Grund det ellers kunde være, skulde kunne gjøre Indgreb i Rigsdagens Virksomhed ved at sigte Bedkommende og sætte ham under Tiltale, saaledes at han muligvis kunde komme i Varetægtsfængsel. Det er mod Vilkaarlighed, man har villet sikke sig, og sandelig ikke imod Domstolenes, navnlig ikke imod Høiesterets Afgjørelse. Nu hørte jeg meget vel, at der gjennem Ordførerens Foredrag lød en ganske anden Røst, en ganske anden Opfattelse af Domstolenes uafhængige og upartiske Stilling end den, jeg har. Ordføreren git ganske overordentlig vidt i saa Hensende; han yttrede, at for Dieblicket vilde Regjeringen kunne faae saa mange Domfældelser, den havde Lust til. Det turde vel dog gaa en Del ud over det Passende.

**Den fungerende Formand** (Højsbrø): Der ærede Medlem lagde vist ikke Mærke til, at den ærede Ordfører udtrykkelig erklærede, at Regjeringen kunde give provisoriske Love, og at Domstolene vare nødte til at dømme efter Lovene.

**S. C. Solch**: Jo, jeg var ganske vist opmærksom derpaa. Forøvrigt skal jeg rette mig efter den ærede Formands Tilfældighed, men jeg tror ikke at kunne forudsætte, at Landets Høiesteret vilde dømme

efter disse provisoriske Love, med mindre den har funden, at de have Gyldighed, grundlovsmæssig Gyldighed; ja ellers tør jeg ikke forudsætte, at Høiesteret vilde dømme efter dem. (Munterhed i Salen). Ja, de Herrer kunne jo have en anden Opfattelse. Den ærede Ordfører omtalte ogsaa kortelig disse Bestemmelser til Sikkerhed for Rigsdagsmændenes Virksomhed, saaledes som de gaa igjen i alle Forsatninger, sagde han, og det var stadig Opgaven hermed at værne Rigsdagens Ret mod en fremmed Myndigheds Indgriben. Deri kan jeg være enig med ham, for saa vidt der er Tale om en fremmed Myndigheds, altsaa en Regjerings vilkaarlige Indgriben, men jeg kan paa ingen Maade være enig med ham deri, at de fremmede Lovgivninger skulde være saaledes at forstaa, at de hindre Straffedommes Fuldbyrdselse, og da det Hele, som sagt, har stor Interesse, mener jeg, det kan være hensigtsmæssigt ganske kort at se, hvorledes dette Forhold stiller sig og er opfattet hos vore Naboer, thi efter den Maade, hvorpaa den ærede Ordfører fremstillede det, skulde det jo være noget aldeles Uørt og en Uret, som dette Thing havde lidt, af et Omfang, som man ikke hidtil havde kunnet tænke sig, og vi skulde altsaa i den Opfattelse, som Regjeringen har gjort gjældende, staa fuldstændig alene. Det forholdt sig imidlertid ikke saa. I den norske Grundlovs § 66 hedder det: „Repræsentanterne ere paa deres Reise til og fra Stortinget, samt under deres Ophold der, befriede fra personlig Hestelse, med mindre de gribes i offentlig Forbrydelse, ei heller kunne de udenfor Stortingets Forsamlinger drages til Ansvar for deres der yttrede Meninger. Efter den der vedtagne Orden er Enhver pligtig at rette sig“. Der staar altsaa, at de ere befriede for personlig Hestelse, med mindre de ere grebne i en offentlig Forbrydelse. Denne Grundlov ligger jo, som bekendt, langt forud for vor Grundlov, og det skjønnes ikke, at der deraf kan udledes Noget om, at de norske Storthingsmænd skulde være fritagne for Fængsel efter en overgaaet Straffedom. I saa Hensende antager jeg, at det vil kunne interessere at høre, hvad den bekendte Retslærde, Professor Aschehoug udtaler ganske kortelig om dette Spørgsmaal. Han siger i sit Værk: „Norges nuværende Statsforfatning“, Side 394: „Af den her udviklede Lære følger, at en Repræsentant, som dømmes til Straffefængsel, kan indsættes eller fastholdes i samme, endog om Stortinget er samlet“. De se altsaa, at i Norge maatte denne Sag antages ikke at kunne vække en saadan Opmærksomhed,